

Poštnina plačana v gotovini.

Priloga Novin.

Cena številki 1 Din.



Marijin list

**Štev. 7.
29. letnik
8. julij 1933.**

Marijin list

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin pedesetletnice razglašanja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja 1. 1904., decembra 8., gda je te list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok danl. — Vrejüje i izdava ga z dovolenjom cerkvene oblasti: **KLEKL JOŽEF**, vp: plebanoš v Črensovelh, Slovenska Krajina, Jugoslavija. (Pred oblastjo odgovoren Godina Jožef CM Groblje.) Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale. (Za tiskarno Janko Strnad.) Cena za sküpen naslov letno 12 Din — na posameznoga 15 Din — v inozemstvo 40 Din, — z Novinami 100 Din. — K Marijinomi listi dobijo naročniki brezplačno Kalendar Srca Jezušovoga i knižico »Priprava na srečno smrt«, v inozemstvo pa dobijo še brezplačno »Marikin ogratek«.

Za naročnike se slüži letno več jezero svetih meš.

Vredništvo i uprava M. Lista: Črensovci, Slovenska Krajina, Jugoslavija.

Dari

Na »Dom sv. Frančiška« so darüvali v dinaraj sledeči: Zora Pegan, trahomska sestra, Črensovci, v zahvalo, 20; Tkalec Marija, G. Bistrica, v zahvalo sv. Antoni, 4; Sarjaš Kata, Trnje, iz Francije, 10; Balažic, Orša, G. Bistrica, 100; Serec Ana iz M. Sobote nabrala med kotrigami tretjega reda sv. Frančiška, 57; za zelje dobleni dar 100; Dr. Klar, Franc, zdravnik, D. Lendava, 20 Din.

Za Dom sv. Frančiška delali brezplačno pri zavažanji grabe: Stanko Marija, Kozlar Treza, Krao Ana, Prša Jožef, Žiški, Hanc štefan, Nerad Ivan, Horvat Ivan Francekov, Kocet Ivan, trgovec, žalig Martin, Plej Jožefa dovica, Gjörrek Jožef, Gerič Matjaš, Žižek Marko, Žižek štefan, Törnar Matjaš, Režonja Marija, vsi iz Črensovec.

Zemlo so vozili v grabo: Hozjan Ivan, Trnje, dve voza; Agrarna in gospodarsko podporna zadruga je pa vozila štiri dni. Oča sirot, povrni vsem obilno!

Na podporo M. Lista so darüvali v dinaraj: Filo Franc, Budinci, 2; Godar Ana, Budinci, 3; Gabor Marija, Črensovci, 4; N. Črensovci, 7; šömen Bara, Chicago, 4; Lutar Treza, Sobota 2; Toplak Ivan, Chicago, 30; Špilak Ivan, Chicago, 30; Vuk Lena, Chicago, 60; Grüškovnjak Matjaš, Chicago, 60; Zver Matjaš, Chicago, 76; Krampač Marija, G. Bistrica, 10;

Dobra mati Marija naj vam povrne z svojov maternov lübeznostjov na tom i onom svetl. — Vrednik.

Sveta Terezija Deteta Jezusa

Skratka sveta želem postati. Toda zavedam se svoje nezmožnosti. Zato te prosim: Ti, o Bog, bodi moja svetost!

Ar si me tako jako ljubio, da si mi svojega edinorejenoga Sina darivao za odrešenika i zaslužnika, je vse njegovo zasluženje — moje. Presrečna ti ga prinašam v dar. Prosim te zgledni se name v njegovom, od ljubezni žerečem srci. Zednim ti darujem zasluženje ino lubezen angelov i svetnikov v nebesaj in na zemli. O presv. Trojstvo, darujem ti tudi lubezen i zasluženje preblazene Device Marije, moje ljublene Matere. Njej zročam to posvetitev s prošnjov, naj jo tebi pokloni. — Njeni boži Sin je djao: »Kajkoli bote Oča prosili v mojem imeni vam bo dao.« Zato sem uverjena, da me vslišiš. O Bog, zavedam se: čim več milosti hočeš podeliti, tem več želj navdehneš duši. Neizmerno je moje hrepenenje. Zavijupno ti ponudim svoje srce ino te prosim, sprejmi me v svojo last!

Ah, sv. obhajila, žao mi je ne morem tolikokrat prejeti, kak bi rada. Toda Zveličar, ali nesi vsemogočen? Ostani pri meni kak v tabernakli. Ne oddali se nikdar od svoje male žrtve ljubzni.

Rada bi te tolažila zavolo zahvalnosti hüdobnih. Rotim te, odvzemi mi prostost, da te ne bom mogla žaliti. O, naj tvoj milostni pogled tak očisti mojo dušo, če včasih iz slabosti padnem. Kak ogenj, ki vse pretvarja v svoje bistvo, naj te pogled povzije vse moje nepopolnosti.

Zahvaljen, o Bog, za vse milosti, ki si mi jih podelo. Posebno za to, da si me poslal skoz očiščevalni ogenj trpljenja. Vesela te bom pozdravila pri poslednjoj sodbi, ka se boš prikazao z žezlom sv. križa, ar sem po tvojoj milosti smela biti deležna tvojega dragocenoga križa. Vüпам, da bom v nebesaj tebi spodobna i da bodo na mojem poveličanom teli blesketale presvete rane tvojega srca.

Vüпам se, da te bom po prestanem zemelskom pregnanstvi vživala v rajskej domovini. Toda zaslužjenja za nebesa si neščem nabirati. Pač po bom delala vse le iz ljubezni do tebe, tebi v veselje, da bom tolažila tvoje presv. Srce in rešavala duše, ki te bodo večno ljubile.

Na večer življenja se popaščim k tebi s praznimi rokami, ar ne bi štela, o moj Zveličar, da bi šteo moja dela. Vsa naša pravičnost je pred tvojimi očmi zamazana. Zato se prepašem s tvojov pravičnostjov i želem, naj mi tvoja lubezen večno podari — tebe. Zviin tebe, Ljubljeni, ne maram ne prestola ne venca.

Jezero let je pred tvojimi očmi, kak pred našimi včerašnjji den, ki je mimo. (Ps 89, 4.) V trenutki lahko včiniš, da vredno pripravljena stopim pred te.

Da bi neprestano živela v djanji popolne lübezni, se tvojoj vsmilenoj lübezni zročim v žrtev. Dovajaj v mojo düšo neskončno valovje svoje lübezni! Naj me neprenehoma povživa, da postanem mučenica tvoje lübezni, o Bog!

Naj me to mučeništvo, kda me usposobi, da stopim pred te, vodi v smrt. Te naj moja düša nemüdoma vtone v večnom žari tvoje prevsmilene lübezni.

O Lübleni! Z vsakim utripom srca bi rada to izročitev neštetokrat obnovila, dokeč se ne sklonijo sence (Vp. 4. 6.), kda ti bom smela vso večnost od lica do lica zatrjavati, da te lü-bim ...«

Marija, Frančiška, Terezija Deteta Jezusa in presv. obličja. Lisieux, na svetek sv. Trojice, dne 9. junija 1895.

Po tej posvetitvi je v njeni düši valovalo morje milosti in lübezni. Od toga dneva jo je vsmilena boža lübezen neprestano osvežavala in prenavlala. Vodila je vse njeno delovanje. S silnimi plameni jo je povživala.

Mala Cvetka je djala: »Ne se mi trbe bojati vic. Zavedam se tak svoje nevrednosti, da bi me Bog pridružo sv. trpečim düšam. Pa tñdi vem, da ma ogenj lübezni več čistilne in posvečevalne moči kak plameni vic.«

» Rada priznam: kda mi je bilo dano, da sem razmela neskončno lübezen Jezušovoga Srca, je iz moje düše brezsledno izgino strah. Miseo na moje napake me toti ponižava i opomina, naj se ne zanašam na nično lastno moč. Ali vse glasnej mi govori od bože lübezni i njegovoga vsmilenja. Mislim si, kak bi bilo mogoče, da bi naše napake ne bile izbrisane, če smo je otroško zavirpno vrgli v plavž vse povživajoče bože lübezni! — Lübezen dobro i slabo v nas izkoristi. O, kak malo je poznana dobrota i vsmilena lübezen Jezušovoga Srca!

Zdi se mi: če bi vsi lüdje prejeli toliko božih dobrot, kak sem jih jaz prejela, — se Gospoda ničče ne bi bojao. Neizmerno bi ga lübili. Meni je Bog izkazao svoje neskončno vsmilenje. Misleč na milosti, ki mi jih je dao, se moram jako premagüvati, ovak bi neprestano točila skuze hvaležnosti.«

Düšam, ki so se po njenom zgledi šteje darüvati Jezušovi lübezni, pa so se bojale križov i težav, je rekla: »Darüvati se božoj lübezni v žrtev, pomeni, ponüditi se za vsakovrstno trpljenje.« — Sestro, ki je jako hrepnela po popolnosti, pa se s trpljenjem še ne pobratila, je pitala: »Česa se bojíte? — Če bi se ponüdili božoj pravičnosti, bi bio strah upravičen. Toda vsmilena boža lübezen bo z vašov slabostjov sočütna, skrajno mila i vsmilena.« —

MARIJIN LIST

XXIX. letnik

Štev. 7.

Julij 1933.

Spomin na dvajsetipetletnico Marijinoga lista.

Naraščaj duhovništva.

Gda je zagledao Marijin List svetlost sveta, je Slovenska Krajina mela samo okoli petnajset duhovnikov, ki jih je rodila. Drüge narodnosti gospodje so mogli obdelavati gorice Gospodove med našim lüdstvom. Nove meše so bile tak redke, ka je zraseo prilüblen prigovor naš zavolo njihovoga pomenkanja: Za edno novo mešo je vredno tak daleč iti, ka si par črevlov raztrgamo.

V toj duhovnoj sükešini se prikaže Marijin List i objavi poziv našoj mladini, našoj odrasloj mladini, ka lahko postane duhovnik v zavodi bl. Dn. Bosca na Talijanskom. Marijin List je to pošepetno samo. Ali to šepetanje je vendar bilo glasen grmeči glas, ki je povabo v Saleziajnsko družbo teliko naše mladine, da lahko pravimo, trdimo, da je Slovenska krajina dala soramerno največ duhovnikov toj lepoj družbi Marije Pomočnice. Lendavska, Črensovska, cankovska, törjanska, beltinska, tišinska, bogojanska, jürjenska fara je poslala duhovnike Mariji Pomočnici, da širijo njeno slavo. Pa ne samo ednoga nešterna celo več kak ednoga.

Poleg salezijanske družbe je glas Marijinoga Lista zvao tüdi k drüгим redovnim družbam, k Lazaristom, Franciškanom, Minoritom, Dominikancom. Celo v misijonaj ma že Slov. Krajina duhovnike, goreče misijonare, ki razsvetlavajo düše poganov z pravov svetlostov Sina božega. Kak veliki blagoslov Marijinih maternih rok.

Pa po tom blagoslovi se gostijo leto za letom rende svečkih duhovnikov tüdi. Zdaj mamó še samo bogoslovcov več, kak smo meli v začetki Marijinoga Lista vseh naših domačih duhovnikov. Nove meše več neso redkost, novost. Leto za letom jih je več. Letos prikaže Večnomi Bogi Slov. Krajina štiri nove meše.

Novomešniki so sledeči: Glavač Božidar, (Štefan) minorit, r. l. 1909. aug. v Beltincih. Novo sv. mešo je služo jula 2. v Beltincih.

Törnár Anton, salezijanec, r. l. 1903. junija 16. v Črensovcih. Novo sv. mešo bo služo v Črensovcih julija 9.

Halas Daniel, r. l. 1908. junija 24. v Črensovcih. Novo sv. mešo de meo julija 16 v Črensovcih.

Varga Jožef, r. l. 1909. marca 13. v Bogojini. Novo sv. mešo de meo v Bogojini 23. julija.

Inda smo čakali do 20 let na toliko novih sv.meš. Kak radodarna je Marijina roka, kak veliki blagoslov je vlejala v svoj list, v Marijin List. Bodimo zahvalni. Ljubimo Marijo! Ljubimo njeni list, Marijin List. Poštujmo duhovnike, ki nam je poslala po svojem listi. Poštujmo je i molimo za nje, ka ostanejo goreči njeni častilci puni z celim duhom Jezušovim. Dosta molimo za duhovnike! Zatajimo se tudi za nje! Svet se reši samo po dobrih duhovnikaj. Kem več jih spravimo Materi Cerkvi tem večša je naša lübezen, tem večša pa tudi dika i plača nebeska.

Marijin List bo odsehmao objavlaol slike vseh naših novomešnikov, naj naše lüdstvo zve za svoj največši kinč i ga čuva po gorečih molitvaj. Novomešniki pa naj zvejo za vretino, štera je dala zrast njihovomi pozvanji, naj zvejo za Marijin dar, Marijin List i ga podpirajo vsestransko, da ne bode katoličanske slovenske družine v Slov. Krajini, štera ne bi ga mela naročenoga i ne bi se ravnala po njegovih navukaj. Marijin List je postao zibelka duhovniškoga pozvanja i vez med duhovščinov i našim lüdstvom. Naj dobra mati nebeska potrdi to vez.

Nekaj tolažbe častilcem Žalostne Matere.

Po vnebovzetji prebl. Device Marije je sv. Ivan Evangelist silno želo, da bi šče ednok vido ljubleno nebesko Mater. Marija se njemi prikaže z božim Sinom. Ob toj priliki je čüo sv. apostol, da je Marija prosila Jezušä, naj podeli kakšo posebno milost častilcom njenih bolečin. Nato je Zveličar oblübo eto milost častilcom Žalostne Matere:

1. Pravo spokoritev za svoje grehe pred smrtjov.
2. Zvünredno varstvo bože v njihovom trpljenji; posebno v smrtnoj vöri.
3. Posebno i stanovitno češčenje Njegovoga bridkoga trpljenja i plačilo za to v nebesaj.
4. Zročo je bo varstvi svoje bože Matere, da z njimi ravna po lastnoj voli pa njim izprosi milosti, štere ona šče.

»Sin ne pozabi bolečin svoje matere.«

Te reči sv. pišma valajo vsakšemi kristjani. Če bi večkrat od njih premišlaval, bi se zagotovo bole skrbno čuvali greha,

ki je edini zrok njenoga trpljenja. Ležej bi tudi prenašali vsakdenešnje nevole.

»Gledam na vse ljudi, če ma što sočutje z menov i se spomina mojih bolečin — pa vidim, da jih je jako malo.« Tak je potožila Marija sv. Brigiti.

Kak primerno je zato, da je sv. Cerkev posvetila ves mesec september češčenci Žalostne Matere i je določila ešče dva svetka v te namen. Eden je na cvetni petek, drugi pa 15. septembra.

Odsemao naj nam ne mine nieden den, da se ne bi spomnili bolečin svoje najbouse Matere. Posebno večkrat pobožno i zavüпно opravljamo ono lepo molitev, s šterov je sv. Ivan Vianney dosegno najdragocenejše milosti:

»O Marija, Žalostna Mati, prosim te po onoj brezmejnoj bolečini ob smrti tvojega Sina, darüj namesto mene svojega ljuboga Sina, vsega krvavoga i ranjenoga, nebeskomi Oči za milost ... Amen.«

Po knjižici D. W. Unt »Vergiss nicht der Schmerzen deiner Mutter!«



Novomešnik Glavač Božidar, minorit, z Beltince.

Od Elijaša i plantanja.

(R. Mäder, Ich bin katholisch.)

Zakaj ostanemo mi na veke stučki? Zakaj ne zrastemo? Zato, ka ne gledamo gor k pravim velikanom, štere nam dava negdašnji i zdajšnji čas. Takši velikan je Eliaš, Janoš staroga zakona.

Eliaš je predpoda krščanske odločnosti. Grozni časi so bili te. Kralovski dvor se je pokvaro vu veri i jakosti. Bolvanstvo je dvorska vera. Celi šereg krivih prorokov se je mastio pri vladarovom stoli. Vera v pravoga Boga se je zavrgla v deželi. Skrivno i odkrito preganjanje vere povsod. Ti dobri so vsepovsodi v menšini. To vpliva pogubelno, strašljivo i zbegano na vnožino. Večina odpadne. Eliaš je začeo tožiti: »Izraelovi sinovje so zavežo zavrgli. Oltare so porušili. Prorocje so z mečom pomorjeni. Jedin sam ostao i ešče meni segajo po življenji.« (3. Kr. 19)

V tom časi odpada se prikaže Eliaš. Eden proti milijonom. Ka more te eden včiniti? Po človečem povedano, nikaj. Z Bogom pa vse. Eliaš, ki je sam sameren, se ne boji nikaj vsemoči visoke oblasti. Stopi pred obraz krala i pravi: Kak je istina, ka Gospod, Izraelov Bog žive, tak naj to leto ne de ne rose, ne deža, zvün če ne po mojih vüstaj! Ti i hiša tvojega oče so spravili deželo v to nesrečo. Grehi kralov so nesreča narodov. Falinge vladajočih so šiba za podložnike. To je povedao i šo.

Pravica je za vse. Izvzeti grešnikov nega, šterih bi se ona zastopila. Pravica je za vse, tüdi za tiste, ki na tronaj, visikih stocaj i pozlačenih sedežaj sedijo. Najvekša nesreča za državo je, če ne ga v njej nezavisnih, nevstrašenih prorokov, takših, ki tisto, ka dolkričijo, skričijo tüdi gor, glasno i jasno, ki se ne zbojijo ne vladara, ne ministra, čeravno bi zato glavo zgübili. Veličanstvo pravice stoji više kak vsa veličanstva i Gospodova suvereniteta (vladarske pravice) presega vse drüge suverenitete.

To se je hitro pokazalo. Krao pozove Eliaša na odgovornost. Pošle oficira z 50 vojaki, ki bi ga pred krala pripelali. Dnevno povelje se je glasilo: Mož boži, krao je zapovedao, da prideš doli z gore Karmela pred njega. Eliaš je višešnjemi odgovoro: Če sam jaz mož boži, te naj ogenj spadne z neba i požre tebe i tvojih petdeset! Na to je spadno ogenj z nebe i je požro tih petdeset ž njim vred.

Krale je Bog postavio, a verska i jakostna oblast stoji više, kak politična i državna oblast. Vlade naj vladajo, ali ne smejo

pozabiti, ka Cerkev tudi vlada tam, gde se ide za pravico i dūšno vest, presega vso zemelsko oblast. Eliaš je svetnik cerkvene neodvisnosti v starom zakoni, kak je Janoš apoštol i mantrnik svetnik cerkvene neodvisnosti v novom zakoni.

Eliaš kak sledkar tudi Janoš sta predpoda kršćanske neodvisnosti tudi proti javnomi mnenji (proti mišljenji večine). Javno mišljenje je vladar kak vsaki drugi, je vladanje kak vsako drugi, samo ka bole protizakonito kak drugi. Malo je takših, ki bi vupali začeti oslobodilni boj neodvisnosti proti tomi vladanji javnoga mišljenja. Nišče, niti punokrvni demokrat, niti puntar, ki je sovražnik vsake, še tak pravične vlade, ne je meo batrivnosti, da bi se zdigno proti tomi najkrivičnejšemi vladanji izmed vseh vladanj, proti večinskoga krala samovoli, proti javnomi mišljenji. Med deset jezeri, ki ž njim bežijo, plavajo i delajo, se najde komaj eden, šteri hodi po lastni nogaj i se ravna po svojoj dūšnoj vesti.

Takši je bio veliki predgar pokore na Karmeli, mož v sirinskom obleči z ledernim pojasom, a tudi z železnov volov. On je zapriseženi sovražnik vsake brezznačajnosti i polovičarstva. Lūdstvo je pa v tistom časi bilo brezznačajno (vujalo se se i ta) i polovičarsko (raj se je zamerilo sveti kak Bogi).



Novomešnik Törnär Anton, salezijanec, z Črenovec.

Vzvišene, osvedočene, samo za sebe vervaajoče židovske vere ne bilo (vere v pravoga Boga). Pa niti poganstvo ne bilo dosledno, pravo i odkrito. Mešanica od obojega, skühana z pravoga i krivoga, dobroga i slaboga je bila ta vera, nad šterov niti Bog, niti vrag ne mogeo meti pravoga veselja, ar je bila — brez značajna.

Ta verska mešanica je zbüdila možato ogorčenost vu velikom Eliaši. Pozove moški svet Izraela h gori Karmeli. Na to stopi pred vso ljudstvo i pravi: **Kak dugo te ešče na oba kraja plantali?** Če je Gospod Bog, hodite za njim. Če je pa Baal (poganski bog) Bog, ite za tem. Ljudstvo niti reči ne spregovori. Nato stavi Eliaš sledeči predlog. Vsaka stranka naj si postavi eden oltar i na njega položi stvar za aldov. Na ednoj strani se zbere 450 poganskih popov Baalovih, na drugoj strani pa Eliaš. Bog, ki ogenj pošle z nebes na oltar, tisti je Gospod. Tih 450 krivih prorokov je od zajtra do večera molilo k svojim bolvanom. A zaman. Zdaj je pa spadno — na Eliašovo prošnjo — ogenj z nebes i potrošo žgavno daritev. I ljudstvo je vidilo i spadnolo na svoj obraz pa kričalo: Gospod je Bog, Gospod je Bog ...

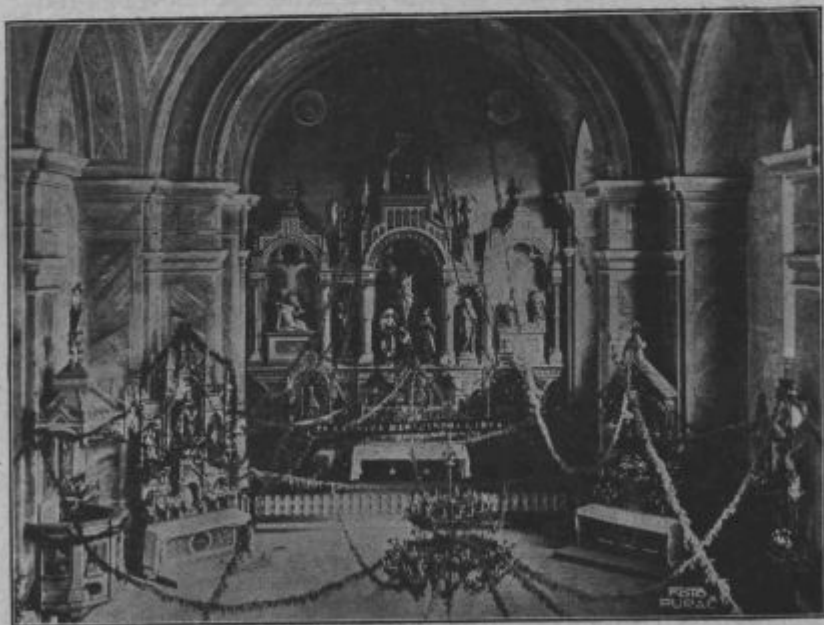
Plantanje je dnesden tak splošno postalo, da pri večini katoličanskih politikov, trgovcov, pisatelov, se zdi za nemogoče, da bi po čisto katoličanskih načelih politizirali, tržili i pisali pa gučali. Mislijo, da je plamtavec jedino pravi človek. Tistoga, ki ne planta, držijo za nespametnoga, norca, človeka svoje šege. Vera velike večine je mešanica, kak v dnevaj Elijašovih, popogodbena vera med Cerkevjav i krivicov ... Kak zrno čista katoličanska vera brez primesi protestantiških ali modernoliberalnih navukov je redka. (Tiče se predvsem Nemčije ali tudi celoga sveta.) Ravno to je tisti kniževni, politični, socialni modernizem v svojoj notrašnjosti, šteroga je tak slovesno ob-sodo Pij X. To je vera i modroslovje plantanja. I velikanska delavnost Piusa X, za obnovo toga novoga Eliaša, je poziv: **Kak dugo te ešče na oba kraja plantali?** Če je katoličanska Cerkev jedino zveličajoča, ki jo je Kristuš nastavo, te jo bogajte i ravnajte svoje celo versko, jakostno, kniževno, politično i gospodarsko življenje samo i jedino po njenih navukaj. Če je pa svet Bog, ite za njim i stopite z Cerkve.

Bodite dosledni! Stojte na lastni nogaj. Bojčjte se proti vsakoj breznačajnosti i vsakomi polovičarstvu! Dvema gospo-doma ničče ne more služiti. Eliaš, predpodoba krščanske neodvisnosti je naš mož! Je mož našega stoletja. Dvajseto stoletje je stoletje neodločnosti i odločnosti. A Eliaš je glasnik zadnje odločnosti, je Janoš zadnji dni, je predgar pokore pred

zadnjov sodbov. On je veliki protivnik antikristušov. On pripravlja tisti den, gda se zapre svetovna zgodovina, zgodovina med Bogom i vragom, med semo-tama plantanjom. Po sodnjem dnevi več nede plantanja. Bomo ali odzgoraj, ali spodkar, ali levo ali desno, ali boži, ali vražji, ze vsem svojim. Polovičarstvo te mine. Te bodo samo celi ali celi svetniki ali pa celi vrazje.

Kak je bio Eliaš, tak bodo mogli biti ednok vsi, ki ščejo v nébo priti. Kakši pa ščemo ednok biti, takši moramo že zdaj postati, neodvisni od vsega, ka je proti Bogi, naj je to oblast, ali penez ali večina. Prišestni možje i žene morajo biti Eliašove i Janošove nature ,samo za Boga, za Kristuša i Cerkev vu vseh svojih načelih, samo katoličanski vu vsem javnom delovanji i nastopi, samo katoličanski vu presojeni vsake reči i vsakoga dogodka.

Mož našega stoletja — je Janoš staroga zakona i Eliaš novoga zakona, je žerjavi düh oba. Že smo zadosta dugo plantali. Bodimo ednok celi!



Crensovska cerkev ob 25 letnici Marijinoga Lista.

V toj cerkvi se je molilo vnogo i prevnogo za Marijin List pred 30 leti.

Po Mariji nas je dober Jezuš poslušno, dobili smo ga.

V zahvalo postanemo vsi dosmrtni naročniki Marijinoga Lista.

Iskrice

Recept za krščansko popolnost.

Sveti Vincencij Fererski je po krščanski popolnosti hrepenečim dušam napisal sledeče navuke i opomine:

1. Ogibaj se zvüünešnje raztresenosti za volo neizmernih časnih skrbi.
2. Varüj svoje srce pred prevzetnostjov
3. Vniči brezmejno navezliivanje srca na zemelske stvari.
4. Želi istinsko, biti zaničüvan i ponižan od sveta.
5. Neprestano vzbüjaj v sebi srčno pobožnost do križanoga Jezusa.
6. Prenašaj dobrovolno vse svoje trpljenje iz lübezni do križanoga Jezusa.

Resan zlasti navuki za pobožne duše!

Dnevni red ednoga grofa.

Pobožno preminoli grof Renti, državni svetovalec na Francoskom (vmro leta 1649), se je držao sledečega dnevnoga reda: Po navadi je ob petih vsako jütro stano, potem, kda je že eden tao noči v molitvi preverestüvao. Potem se je oblačo v mislih na Boga i se njemi klečeč zahvalo za včlovečenje Jezusa Kristusa, nato se dariüvao Deteti Jezusi, da bi v njegovom dühi mogeo nasledüvati njegove jakosti. Pred obedom je molo in med njim so njemi čteli pobožne knjige. Če so njemi opravili dopüstila, je tüdi popoldne obiskao kakšo cerkev, zaneslivo je pa vsaki večer celo vöro molo. Pri večerji so njemi čteli Življenje svetnikov, po večerji se je pa kaj pobožnoga pogovarjao s svoj decov i je ob devetih ž njimi i z družinov večerno molitev opravo i legeo na počinek.

Krščenik, v to gledalo se poglej!

Iz »Zgod. Danica« — Bogoslov.

Preganjanje Cerkve na Španjolskom.

Sveti oča so vödali okrožnico, ki se začne z rečmi »Dilictissima nobis« (Nam najdragši španjolski narod). V toj okrožnici najostrej nastopijo proti španjolskoj vladi, štera je v parlamenti predložila i dala zglasiti krute zakone proti veri. Sv. Oča v oči vržejo španjolskoj vladi, da nema nikšega zroka za te krute zakone, ar sv. Stolica neje protivnica ne republiki

ne monarhiji, ona gleda samo na duše. Španjolska duhovščina i pretežna večina naroda se ne ničesa zagrešila proti obstoječim zakonom, zato vlado pri teh protiverskih zakonaj ne more voditi drugo, kak mržnja proti Kristuši. To delo vlade ma tam svojo vretino, gde ga ma preganjanje v Mehiki i Rusiji.

Sv. Oča obsodijo vlado, zakaj je zglasala zakon, šteri prepove verske šole. Cerkev s svojimi šolami je neizmerno dosta pripomogla državi s pravov znanostjov i odgojov poštenih, dobrih državljanov. Vsakoj državi je na škodo bilo, če se je ločila od cerkve, španjolska vlada se nešče včiti iz teh nesreč.

Sv. Oča se zgražajoč nad hüdobijov vržejo vladi v oči njene grešne zakone, ka: cerkev ne sme meti več nikše vrednosti; ka je vlada same cerkve, semenišča, püšpekove palače vzela Cerkvi; ka samostani ne smejo meti nikših dohodkov, plačati pa morajo grozne dače; ka redovniki ne smejo včiti mladine.

Sv. Oča vladi pod nos podržijo njeno ropanje, kda njej zabrušijo, ka je Cerkvi vzela vso obleko, vse knjige, vse kelihe, pa i vso opravo i pohištvo, ka so dobre duše poklanjale Bogi na čast. Nesramnost vlade je šla celo tak daleč, da je Cerkev oropala ešče glasovitih romarskih podob i slik, pred šterimi so sto i stojezeri dobili pomoč božo i tolažbo duševno.



Novomešnik Halas Daniel, z Črensovec.

Oskrunili ste tudi dostakrat same hiše bože, grmijo nadale sv. Oča, vzeli ste duhovništvu tisto podporo, štero je dobivala od cerkvenoga imanja, ki je že prle bilo odvzeto, redovnikom ste vzeli vso priliko za delavnost z lažjov, da so prej nevarni za obstoj države. I stem ste največ škodili samomi španjolskomi narodi, ki je meo velikansko duševno i telovno podporo v nesebičnih redovnih družbahj

Sv. Oča vüpaajo v pobožnom španjolskom narodi, ka čeravno je vlada vzela vso vrednost cerkvi i duhovnikom, ka bo to verno ljudstvo gor držalo s svojimi milodari Cerkev, njene sluge i njene naprave.

Sv. Oča zatem pokažejo na razpüst Jezušove Družbe, štera je dala velikoga Ignacija Lojolskoga, ki je ponos cele Španjolske, ki ga časti celi svet. Jezuite je vlada pregnala samo zato, ar so vdani sv. Stolici, na šteroj sedi Kristošov namestnik, da bi hüdobija ležej odtrgala vernike od Kristuša. Ta dobro zna najmre to: vdari pastira pa razbežijo ovce i postanejo plen krivih pastirov. Pa vlada se moti, če misli, ka kaj dosegne. Verniki kažejo vekšo vdanost do Kristušove cerkve i njenoga poglavara, kak so prle kazali .

A s tem, pišejo sveti Oča, nezakunitost ešče ne dokončana. K vsem tem še dodamo to, da je zabranjeno vsem katoličanskim redovnikom i redovnicam vršiti včenje. To je brezprimerna hüdobija i nezakunitost. Düše, štere so se posvetile Bogi, štere se brigajo za popolnost, bi ne smele včiti? Düše, štere so odgajale razum i srce i odgojile nešteto plemenitih značajov, to odsehmao nesamo ka ne smejo včiniti nego vlada je še vzela njihove šole, štere so samo za krščansko vzgojo bile od dobrih src darüvane, vlada je vzela te šole, da je spremenil v šole, gde se od Boga ne sme gučati, gde de se širilo brezverstvo.

»Proti takšnem zakonil slovesno stanemo z svojov močjov: izjavlamo, da takšega zakona nikak i nikdar ne moremo odobriti. Živo verjemo, da dragi sinovje Španjolske bodo krivico i kvar teh odredb razneli i da se bodo poprijeli vseh zakonskih sredstev, štera majo po naturnom i državnom zakonil, da pripelajo zakonodavce na spremembo odredbe, štere so v .tolikojšnjaj meri protivne pravici vsakoga državlana i istotak protivne pravoj Cerkvi i da sklenejo druge odredbe, štere prenese katoličanska dušnavest.«

Po tej odločnih, borbenih rečaj se sv. Oča obrnejo na duhovništvo i je prosijo, naj se s celoga srca briga za krščanski odgoj mladine, ka se prepreči slabo družinsko življenje, kajti vlada je segnola tudi v svetišče zakona i proti kristušovaj prepovedi dala dovoljenje za ločitev zakona.

Nazadnje se sv. Oča obračajo na vse vernike i je pozivljejo, naj se vsi združijo v tolikokrat priporočenoj katoličanski Akeiji štera ne pozna stranke, nego vernike presveti i pomore v obrambi kat. vere proti vsakomi sovražniki.

Ka so pa napravili na samom Španjolskom proti krivičnim zakonom vlade?

V samom parlamentu so se krščanski poslanci z cele moči borili proti vladnomi predlogi i gda ga je brezverska večina zglasala, so dali izjavo: **Moramo vse včiniti, da se te zakon vniči.**«

Španjolski püšpecje so pa s takšim ognjom nastopili proti krivičnomi zakoni, da je slobodnozidarom sapa sfalila. Izdali so skupno pastsko pismo, v šterom najprle naštejo vladi na glavo njene grehe, ka je: protiversko ustavo zglasila; pretrgala slovesne pogodbe s Cerkevjom; z dače v cerkvene namene nikaj ne da; Cerkev ločila od države; jo oropala vrednosti i vse sloboščine. Zato püšpecje izjavljajo, ka na takši zakon, šteri pravice cerkve tak grobo žali, nikdar ne morejo pristati, nego zahtevajo, da se v tom zakoni vniči vse, ka žali njene osnove pravice, vernikom pa zapovedavajo, da z toga zakona vse tisto vržejo vö, ka se protivi slobodnomi izpovedanji vere. Püšpecje se zatem obračajo na katoličanske šole pa odkrito prepovejo starišom, da bi deco pošilali v protiverske ali mlačne šole (neutralne, štere



Novomešnik Varga Jožef, z Bogojine.

neso za vero i ne proti njej), nego so je dužni poslati samo v katoličanske šole. Vsi katoličani so dužni, da katoličansko šolstvo zagovarjajo i s penezi podpirajo. Ki se pa teh cerkvenih predpisov ne bi držali, jih bo cerkev kaštigola, celo izobčeni (vözbrisaní) bodo iz nje.

Te odločen stopaj katoličanskih püšpekov je z navdúšenost-jov pozdravo celi španjolski narod, ki pun moči sv. Düha se pripravljá, da dá Kristušovi Cerkvi, ka njej ide.

Katoličanski listi Španije pišejo ravnotak odločno. El Debate »piše«, da je dužnost vsakoga katoličana, da se bori z vsemi sredstvi, štere njemi ponüja naravno (naturno) pravo i državni zakon.

»Eli Siglo futuro« pa piše: »Katoličanski očevje, rajši smrt, kak bi pa vašá deca hodíla v šolo brez Boga.«

Prosimo Boga, da dá zmago tak strašno preizküšenomi španjolskomi narodi i v te namen darüjmo bar edno sv. obhajilo na čast svetnikom Španjolske.

Srpnoj Mariji.

(jul. 2).

Smo začeli pole žeti,
Vlat je dozorela; —
Da bi mela krüha k leti,
Glada ne trpela
Naša domačija...

Tüdi drügo pole zreto,
Düše so za žeti... —
Daj dühovništvo nam vneto,
Daj, o draga Mati,
Ki de šteló žeti.

Düh posvetni, düh gizdavi
Mati moja draga,
Tvojih slugov naj ne davi!
Düša naj njim zmaga,
Grešni svet premaga!

Tak do dobri žnjeci,
Jezušovi bratci...
Ovak greha hlapci...
Pomagaj njim mati!

Srčen

Razno iz misijonov.

Več duhovnikov!

V severni Ameriki je bil ob času velike kuge poklican neki misijonar k bolniku zelo oddaljene indijanske vasice. Več milj naokrog je bil on edini duhovnik. Ker pa je ležalo v njegovi lastni župniji mnogo bolnikov na smrtni postelji, ni mogel ustreči tej nujni prošnji. V nekaj tednih je kuga ponehala in misijonar je vpregel v sani svoje pse ter dirjal kljub neznosnemu mrazu z velikansko naglico čez led in sneg. Že je na cilju. Pretresljiv pogled mu ustavi korak. V koči najde 11 eno poleg drugega ležečih zmrznjenih trupel, katerih radi strašnega mraza (-50°) niso mogli pokopati. Duhovnik poklekne, da bi molil za dušni pokoj teh ledenih sirot, ki so, ko so umirale, tako željno koprnele po njem. Tu pa zapazi, da drži vsak mrlič v roki listič iz brezovega lubja — to rabijo namreč za papir v tej pokrajini. Vzame jih v roko in bere. Vsak listič je imel napis: »To sme čitati le naš oče.« Pod napisom pa je bila napisana izpoved grehov, zadnja spoved teh Indijancev, ki bi jo bili tako radi opravili, pa je niso bili mogli. Na koncu vsake spovedi so stale besede: »Prosim te, oče, opravi enkrat sv. daritev za pokoj moje duše. Kot plačilo za to ti zapuščam bobrovo kožo, najlepšo kunino kožo in svojo lepo sekiro.« Misijonarju so stopile solze v oči in iz njegovega srca je privrela vroča molitev k Bogu: »Več duhovnikov!«

Štirinajst bogov na smrt obsojenih.

G. Deliér (Deliére), dekan v Sel (Celles), pripoveduje v francoskem listu sledečo zanimivo dogodbico iz Kitajske: Mesto Fu-čeu ima več pagod, izmed katerih je ena posvečena maščevalnim bogovom. V to hodijo opravljat svoje molitve tisti, ki bi radi naprtili svojim sovražnikom kako nesrečo. Pred kratkim je umrl v tem mestu vrhovni povelnik vojaške armade. Ljudstvo je brž osumilo maščevalne bogove in zvrnilo nanje zločin, češ, da so ga oni zavratno umorili. Prišla pa je razburljiva vest tudi kralju na uho. Ogorčen nad tem početjem, je izdal povelje, naj te bogove ujamejo in primerno kaznujejo. Mestni župan se takoj oboroži in gre naravnost v pagodo nad bogove-zločince. Bili so precej veliki in umetno izrezljani. Trdno jih zvežejo in nesejo pred sodnijo. Da bi pa bogovi ne spoznali svojih sodnikov in se pozneje nad njimi ne maščevali, so jim izrezali oči in tudi ušesa primerno zamašili. Sodniki so jih skrbno preiskali in obširno poročali o tem razžaljenemu kralju. Ta je takoj podpisal smrtno obsodbo: glave bogovom odsekati, ostalo

truplo pa vreči v vodo. Razen tega morajo podreti tudi pagodo, da se ne bi naselili v njej sorodniki teh bogov in se ti maščevali nad sodniki in nad kraljem. Zgodilo se je.

Junak v ljubezni do bližnjega.

Bolezen zaspanost je imela v Kongo (Afrika) bogato žetev Cvetoe pokrajine z gosto posutimi vasicami so izumrle in se pretvorile zopet v pragost. Vsa zdravniška sredstva so bila dotlej brez uspeha. Tudi več misijonarjev je podleglo tej bolezni, med njimi o. Bošen, ki se je izkazal pravega junaka ljubezni do bližnjega. Dalj časa je požrtvovalno deloval pri bolnih črncih dokler se ni obupna zaspanost lotila tudi njega. Ko je čutil, da ni več sposoben za delo in da so mu dnevi že škrti, se je odločil za junaški čin, za pravo žrtev. Prosil je svojega škofa Oguarja, naj ga pošlje v Pariz v Pastrurjev zavod, pa ne, da bi se tam pozdravil, da bi prepustil zdravnikom svoje siromaško telo, da bi z najrazličnejšimi poizkusi končno že našli kako uspešno sredstvo proti bolezni zaspanosti. Izrečeno je poudaril, da z veseljem dovoli na svojem telesu vsakovrstne operacije, samo da bi zasledili sedež pogubnih bacilov in sredstvo, kako jih uničiti, samo da bi pripomogel, da ne bodo ubogi zamorci še dalje glali v obraz tej bolezni brez upa na pomoč ter legali v grob rod za rod. Prošnjo mu je škof uslišal. Štiri mesece je junaško prenašal vse muke, z veseljem in se je podvrgel vsakemu nožu, ki mu je brez sočutja zadajal rane in namesto vzdihov bolečin je bilo čuti iz njegovih ust le prisrčno molitev za uboge zamorce. Po štirih mesecih je šel po božje plačilo.

CERKVENI GLASI

Krst židovskega pisatelja. V Parizi je bio krščen židovski pisateo Rene Schwob. Svetovna vojna, čudeži v Lurdi i sestanek s katoliškim pesnikom Clondelom (čti: Klondelom) — to so bile tri stopnje na poti k Kristuši. Mi ki smo v Kristušovoj Cerkvi, ne odvracajmo se od Kristuša!

Novomešnik krsti stariše. V Indiji je novi mešnik p. Jožef krsto svoje starše na den svojega posvečenja, drugi den pa njima je podelo sv. obhajilo. Novomešnik je postano katoličan, kda je blo star 14 let i to proti voli strišev, ki sta zdaj dosegla srečo sv. krsta.

Kitajski katoličanec. Kitajski katoličanec Lo Pa Hong, ki ga z občudovanjem zovejo kitajskoga Vincenca Pavelskoga i ki je zavolo svoje dobrodelnosti poznani po celom sveti, zida 2 velkiva špitala. Te mož da jako dosta za dobre namene. — Če siromaki nemamo nikaj dati, njemi bar privoščimo dobro reč, ne pa da bi ga kregali!

Boža služba na ladjah. Kak se poroča, je edna japonska paroplovna družba sklenola, postaviti na ladje, ki vozijo med Japonskov i Evropov, kapelice za katoličansko bogoslužje.

Kelko je katolíčanov na sveti?

V Evropi 208.882.000; v Ameriki 109.097.000; v Aziji 16.536.000; v Afriki 5.330.000 in v Avstraliji 1.585.000, vse vkúp 341.430.000. Ni edna vera nema telko dúšic, kak Jezúšova prava vera.

Bog zove v dúhovníški stan. List svetoga Oče »Osservatore Romano« piše, da se pripravlja na dúhovníški stan v Parizi v semenišči 112 bogoslovcov. Med temi so že vnoگی bili v drúgih pozvanjih, pa jih Bog zdaj pozvao v svojo službo.

Tak je bil eden polkovnik, eden praporščak, zasaos, fáhach šest kapetanov, 12 nadporočnikov, 26 poročnikov, štirje mornarje, pet politehnikov, 5. inženirov, 6 fiškališov, 2 pisatela, 1 finančni inspektor, 2 kotrigi revolucionarnoga polka. List k poročili dostavlja tole po pripombo: »To je cvet i srce inteligence, štera se cela posvečuje i žrtvuje za Boga, medtem kda mladina beži od njega v svet.«

Orensovci: Na Risale je pristopilo k M. Vrtci (Ogrački) 300dece. Na sv. Trojstva nedeljo je blagoslovljen zvon na D. Bistrici za kapelo Kúpila ga je težko betežna tretjerednica Marton Kata.

Novinari pri sv. Oči. Mednarodni urad katolíčanskih novinarov v Parizi je zbral 400 kat. novinarov, ki so v tom svetom leti romali v Rim. Sv. Oča so jih lúbeznivo sprejeli v krasnom govori so celomi sveti odločno povedali, da so katolíčanski novinarje edna najveksa opora za Jezúšovo Cerkev, da vršijo dužnost apostolov, gda zagovarjajo i širijo pravice prave vere Jezúšove. — Si naročen na katolíčanski list? Čteš apostolski list, ali pa kakšo mlaklizo, štero ti zmotijo vkúp tisti, štere pri sv. spovedi nikdar ne vidiš? Te misliš, ka za to ne boš davao Bogi odgovora? O, pa kak strašnoga, ka si podpirao z božim blagoslovom, svojimi penezi, blatenje božega svetoga imena. Če si kristjan, mej samo krščanski list!

Japonska — Poljska i naš Marijin List. Polski frančiškan Koibe Maksimilijan je misijonar na Japonskom. V Nagazakoi je postavio samostan, šteroga namen je, da širi katolíčanski štamp. Tú je začeo izdavat list »Mugenzai no seibo no Sishi« (Junak Brezgrešne). Na samom Japonskom je stojezero katolíčanov, pa list ma 50jezero naročnikov. V celom casarstvu je pa 250.000 katolíčanov. Na Japonskom plača tak vsaki drúgi katolíčanec te list, v casarstvu pa vsaki peti. Te list izhaja na Polskom pod naslovom »Niepokalanow«, pa se ga tiska sedemstojezer falatov. Po celom sveti razstepeni Polaki ga majo naročenoga. Če bi mi bili tak goreči, kak japonski katolíčanci, bi Marijin List mogo meti 32.500 naročnikov, ali bar trinajstjezero, če bi nasledívali katolíčance iz japonskoga casarstva. — Polovica katolíčanskih drúžin v Slov. Krajini ešče ne pozna Marijinoga darú, M. Lista. Ne lúbimo Marije, če se ne pobrigamo za širjenje njene časti. Spravite zato M. List v vsako katolíčansko hišo.

Malo dúhovnikov. Velka nesreča je za narod, če je pomenkanje dúhovnikov. V nešternih francoskih krajih je jako malo dúhovnikov. V vesnicaj pokrajine Creuse (čti Kröz) je malo mešnikov. Za 266 far je ostalo samo 121 dúhovnikov. Neštérni plivanoši morejo meti na skrbi 2 do 5 far, a je li 63 far brez lastnoga pastira. — Gospod, pošli delavce na žetev!

črnci v severnoj Ameriki. Jih je deset milijonov, pol milijona katoličanov, 4 mil. protestantov ostali so poganje. Katoličanski črnci so meli veliko spravišče v New-Jorki, na šterem so sklenili, da se bodo z celim sroom borili za to, da postanejo vsi njihovi črni bratje katoličani. Edno katoličansko vseučilišče že majo pa edno drugo višoko kat. šolo, a to neje zadosta. Povsod, gde so vekše skupine črncov, moro ti dobiti kat. vseučilišče. Po spravišči se je podalo 2000 črncov v cerkev sv. Patrika, gde so pobožno molili za povrnenje svojih črnih bratov h katoličanstvi.

Priporočamo dobre knige.

Krasna hrvatska knjiga za tiste, ki znajo hrvatski.

Život Blažene Djevice Marije od Marije Agredske. Stem životopisom je prevedeno edno od najznamenitejših del krščanske mistike na hrvatski jezik. Marija Agredska se rodila 2. travnja 1602 v španiji v mesti Agredi. Skupno s svojim očom, dvema bratoma, i materjev je stopila v frančiškanski red, v šterom je ostala do smrti. V prikazni njoj je objavljeno življenje Bogorodice, štero je ona dvakrat napisala, prvokrat l. 1637 a ob drugim l. 1660. Te znameniti drugi rokopis čuva se še i dnes v samostani v Agredi, gde je ona vmrla 24. maja 1665. Globoka pobožnost i zbranost prevzeme človeka, kda čte to svetovno glasovito delo. Vidi se, da ga je pisala oseba, štera je bila popolnoma zdržžena z Bogom. Delo je prevedeno gotovo na sve evropske jezike, pa i na arapski. Stem hrvatskim prevodom je dobila ne samo verska miseo, nego i naša književnost lepi dodatek. **Obširen uvod je napisao Dr. P. Teofil Herapin.** Knjiga obsega 312 strani (19 i po štampanih pol), oprema jako okusna, cena kak se svaki bo osvedočo, zmerna: mehkovezano 30 Din, trdovezano 40 Din s poštninov 3 dinara več. Naroči se pri: Tretji red sv. Franje Zagreb, Kaptol 9.

Trije temeljni nauki.

To knjižico, štero je spisao jezuitski pater M. Meschler in nam podaja v njej vse duhovno življenje, preprosto i strnjeno v enoto treh temeljnih navukov: moli, premaguj se, lübi božega Zveličara.

Voditelje duhovnih vaj priporočajo to knjižico vsakoml, ki hoče nekoč vstati k večnoml življenj. Što to knjižico čte, njemi postane molitvenik tak prilübljen, da ga den za dnevom prebira. Na konci so najmre knjižici pridjane še mešne, spovedne i obhajilne molitv. Zvün toga pa vsebüje tüdi petero litanij.

Neki duhovnik nam piše od knjižice etak: »Molitvenik Trije temeljni nauki, je izvrstna premišjevalna knjiga za izobražence, pa premalo znana. Nisem znao, da je v njej toliko lepih misli. To znam komaj zdaj, kda jo verno vporabljam. Bo vnogim koristila.«

Molitvenik »Trije temeljni nauki« dobite po vseh knjarnaj. Lično opremiljen stane z rdečov obrezov Din 20.—, z zlatov obrezov Din 32.— Kotrige Mohorske družbe dobijo molitvenik z rdečov obrezov za Din 15.— z zlatov obrezov za Din 24.—, če ga naročijo naravnost pri Družbi svetega Mohorja v Celju.